

Hans Hustru var en 5—6 Aar ældre, og det havde været naturligt, om Kommunalbestyrelsen havde haft Ret til at tildele hende en Alderdomsunderstøttelse, den Dag, hun blev 60 Aar, da hun faktisk til sidst var den egentlige Forsørger. Efter den gamle Lov var det ikke børligt; men efter den nu foreslaaede Lov vilde denne Hustru, som var den egentlige Forsørger, kunne faa sin Aldersrente, ja, ikke alene det, men Kommunalbestyrelsen vilde have Ret til at forhøje denne Aldersrente under Hensyn til, at hun var den egentlige Forsørger, og at Manden var blind eller dog til Dels blind.

Jeg vil ogsaa pege paa, at det maa betragtes som et stort Fremskridt, at det i § 5 er bestemt, at de, der venter udover 60 Aars Alderen, faar en procentvis Forhøjelse af deres Aldersrente eller deres Hjælp. Som der blev nævnt i Gaar, er der selvfølgelig flere, der kan klare sig selv ud over det 60de Aar. Efter den nuværende Lov har de ingen Grund til at vente, men efter det her foreliggende Forslag har de Grund til at vente; alle har Fordel af at vente med at tage Aldersrente saa længe som muligt. Og at det kan være nødvendigt, og at det kan have nogen praktisk Betydning, at det er saaledes, vil jeg ogsaa gerne gøre opmærksom paa. Jeg staar her med et Referat fra et Sogneraadsmøde ovre paa Fyn. En gammel Kvinde paa 76 Aar har bedt om at faa Alderdomsunderstøttelse. Hun har været af dem, der har levet et beskedent og tilbagetrukket Liv, hun har aldrig bedt det offentlige om nogen Understøttelse af nogen som helst Art. Hun levede af Renten af en lille Kapital, som kunde slaa til ved Nøjsomhed og Sparsommelighed, men saa kom Krigen og Dyrtiden, og trods al Sparsommelighed og Nøjsomhed svandt den lille Kapital bort, og hun maatte gaa til Kommunalbestyrelsen og anmode om Alderdomsunderstøttelse. Jeg ved, at det har været en tung Gang for denne gamle, enlige, stolte Kvinde; men hun havde ingen anden Udvej. Hvorledes behandlede saa Kommunalbestyrelsen hendes Andragende? Der blev fra et Medlems Side foreslaaet, at hun skulde have 300 Kr. i Understøttelse; der blev ikke indvendt, at det i og for sig var for meget, men der blev gjort gældende, at det af Hensyn til Konsekvenserne ikke var rigtigt at begynde at give en enlig stillet Kvinde 300 Kr., hun skulde vente. Nu er der det at sige dertil, at en Kvinde paa 76 Aar kan ikke vente med at faa sin Alderdomsunderstøttelse forhøjet i mange

Aar, det tillader hendes Alder ikke. Resultatet af Forhandlingerne i Sogneraadsmødet blev, at Understøttelsen til hende blev sat ned, fordi hun havde ventet. Efter det foreliggende Lovforslag vilde hun ikke alene have faaet de 300 Kr., men hun vilde ogsaa have faaet et Tillæg paa 170 Kr., fordi hun havde ventet i 16 Aar.

Jeg synes, dette er et godt og talende Bevis for, at det er et rigtigt Princip at faa indført, at Folk, naar de venter ud over de 60 Aar, kan forvente at faa Alderdomsunderstøttelsen forhøjet; men hvor der som i dette Sogneraad bliver ræsonneret, at de paagældende ikke skal have den fulde Understøttelse straks, animeres de enkelte ikke til at vente saa længe. Jeg tror, det her foreslaaede er et godt Princip; det vil fremhjelpe Sparsommeligheden og Arbejdslysten og ogsaa den naturlige Hjælpsomhed, vi saa tit ser fra Børn overfor deres Forældre, naar de ved, at det ikke vil have til Følge, at Understøttelsen bliver mindre.

Hvad Lovforslagets Enketheder angaar, vil jeg gerne paatale en enkelt Bestemmelse, som jeg absolut synes bør ændres; det er Bestemmelsen i § 6, hvor den Indtægt, de enkelte maa have, før der sker Formindskelse i Aldersrenten, er fastsat til de samme Beløb, uden Hensyn til hvilke Kilder Indtægterne flyder fra. Jeg mener, det var rigtigt, at der blev gjort Forskel paa de forskellige Kilder for Indtægten. Det er ikke rigtigt at regne Indtægt af Arbejde lig Indtægt af Kapital; der er en Forskel paa, om Pengene er Renter af en Kapital, eller om de er tjente ved Arbejde, og jeg vilde meget ønske, om der i Udvalget kunde opnaas Enighed om, at den Indtægt, de enkelte maa have, kunde være større, hvis det var Indtægt af Arbejde.

Et andet Punkt, jeg ønsker at paatale, er Bestemmelsen i § 5 om Aldersrentens Størrelse. Landet er i den Henseende delt i 3 Grupper, første Gruppe er København og Frederiksberg og Købstæder med 20 000 Indbyggere eller derover, anden Gruppe er andre Købstæder, Marstal og Landkommuner med 2000 Indbyggere eller derover, og tredje Gruppe er Landkommuner med under 2000 Indbyggere. Jeg gjorde i Gaar opmærksom paa, at en saadan Inddeling ikke er rigtig, idet det afgørende for, hvilken Størrelse en Aldersrente bør have, ikke er, om de vedkommende bor i en Landkommune af stor eller lille Udstrækning. Det afgørende er, om vedkommende bor i en Kommune med bymæssig Bebyggelse, hvor det er dyrere at